

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/20/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1416205246
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1416205246.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vlčkovej a JUDr. Moniky Holickej, v spore žalobcu: OTP Banka Slovensko, a.s., so sídlom Štúrova 5, Bratislava, IČO: 31 318 916, proti žalovanej: Z. H., X.. XX.XX.XXXX, L. H. D. X, L., zastúpenej splnomocneným zástupcom Mgr. Ing. Vladislavom Šimkom, nar. 06.08.1956, bytom Starhradská 12, Bratislava, o zaplatenie 2.967,57 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č.k. 16C/48/2016-121 z 12. júla 2017, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti mení tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 60 eur, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšnej napadnutej zamietajúcej časti rozsudok potvrdzuje.

Žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 2.648,02 eur spolu s úrokom z omeškania 1 % ročne od 21.06.2014 do zaplatenia, a to v pravidelných mesačných splátkach vo výške 200 eur vždy k 25. dňu príslušného kalendárneho mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti napadnutého rozsudku, s tým, že omeškanie s jednou splátkou má za následok splatnosť celého plnenia, vo zvyšnej časti; ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia istiny 319,55 eur, úroku z úveru k 03.06.2016 vo výške 2.670,08 eur, úroku z omeškania k 03.06.2016 vo výške 57,70 eur, úrokom z úveru 30,5 % ročne zo sumy 2.967,57 eur od 04.06.2016 do zaplatenia, úroku z omeškania 1% ročne zo sumy 319,55 eur od 04.06.2016 do zaplatenia, poplatky vo výške 25 eur, žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 78,46 %.

2. Skutkové zistenia nadobudnuté vykonaným dokazovaním po právnej stránke posúdil podľa § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1, 2, § 504 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 39, § 39a, § 49, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 5, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 2 písm. k/, § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov („ZoSÚ“), § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, podľa § 3 nariadenia č. 87/1995 Z. z. a dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovanou vznikol záväzkový vzťah zo zmluvy o úvere spĺňajúci zákonné náležitosti spotrebiteľského úveru. Žalobca poskytol žalovanej úver v rámci svojho podnikania a zároveň žalovaná uzatvorila zmluvu o úvere ako fyzická

osoba - nepodnikateľ, pričom nebolo preukázané a ani tvrdené, že by úver bol poskytovaný na účely výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania.

3. Pri skúmaní podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľom úvere ustanovených v § 9 ZoSÚ súd prvej inštancie zistil, že v zmluve nie je uvedená výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, teda náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ. Poukázal na to, že zmluva neobsahovala žiaden údaj o tom, v akej výške je v každej splátke úveru zahrnutá časť istiny a časť, ktorou spláca dlžník dohodnutý úrok, hoci bolo nesporné, že v jednotlivých splátkach boli zahrnuté zmluvné úroky, príslušná časť istiny a dokonca aj poplatok za vedenie účtu, ktorú však v žiadnom prípade nemožno považovať za splátku úveru, keďže platením tohto poplatku nedochádza k započítaniu platby ani na istinu úveru ani na zmluvné úroky. Nebolo teda zrejmé, v akej konkrétnej sume je splátka úveru započítavaná na dlžnú istinu a na zmluvné úroky. Uvedené nevyplývalo ani z obsahu všeobecných obchodných podmienok, čo nepochybne neumožňovalo spotrebiteľovi bez pochybností dospieť k záveru o rozsahu svojho záväzku. Napokon zo žalobcom predloženej špecifikácie žalovanej pohľadávky vyplývalo, že z celkovej žalovanou uhradenej sumy 291,98 eur, bolo na úhradu istiny použitých len 32,43 eur. Pokiaľ by zmluva o úvere spĺňala obsahovú náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, žalovaná by mala k dispozícii zrozumiteľnú informáciu o splácaní úveru jednotlivými splátkami a na základe týchto informácií by mohla posúdiť výhodnosť resp. nevýhodnosť ponúkaného úveru s takto nastaveným splátkovým harmonogramom pri danej úrokovej sadzbe. Prezentoval názor, že účelom právnej úpravy normami spotrebiteľského práva, ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka právneho vzťahu, zodpovedá len taký výklad § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami výška, počet a termíny splátok viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom, a tiež k prípadným iným poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže zodpovedať zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie čiastkových súm reprezentujúcich jednotlivé čiastkové položky. Odchylnosť takejto úpravy spotrebiteľských úverov od úpravy úverov všeobecne je práve prejavom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa, ktorý pri rozhodovaní, či zmluvu uzavrie, by nemal byť zavádzaný nie celkom jasnými údajmi, z ktorých nemusí byť schopný vyvodiť aké bude skutočné navýšenie sumy, ktorú si požičiava, a ktorú bude veriteľovi povinný zaplatiť. Na uvedený záver nemala vplyv ani povinnosť o veriteľa poskytnúť na požiadanie dlžníka amortizačnú tabuľku, nakoľko; odhladnuc od toho, že povinnosť informovať o tomto práve spotrebiteľa vyplýva z iného zákonného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. l/ ZoSÚ; amortizačná tabuľka sa poskytuje na žiadosť dlžníka, teda nie automaticky pri dojednaní zmluvy a zároveň poskytuje prehľad o amortizácii úveru v priebehu jeho čerpania. Jedná sa napokon o výpis z účtu poskytnutého úveru, § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ stanovuje povinnosti veriteľa už pri podpise zmluvy, ktorý údaj má byť obsahovou náležitosťou zmluvy.

4. Vo vzťahu k poplatku za vedenie úverového účtu a poplatku za upomienku súd prvej inštancie konštatoval, že dohoda o povinnosti žalovanej platiť banke uvedené poplatky nemôže požívať právu ochranu a vyhodnotil to ako neprijateľné zmluvné podmienky, keďže spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto sú tieto dojednania absolútne neplatné podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy. Podľa tzv. teórie skutočného plnenia, spomínanej najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch, je potrebné za neprijateľnú považovať zmluvnú podmienku vyjadrujúcu finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa. Poplatky za vedenie či správu úverového účtu a upomienky treba považovať za neprijateľné zmluvné podmienky, keďže predstavujú plnenie, ktoré nie sú v záujme spotrebiteľa a konanie banky spočívajúce v účtovaní takýchto poplatkov, možno hodnotiť vo vzťahu k žalovanej ako poškodzujúce. Pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú vykonávané výlučne vo vlastnom záujme dodávateľa. Pri úverovom účte ide o účet banky využívaný výlučne na účely realizovania mesačných anuitných splátok a ďalších peňažných záväzkov dlžníka zo zmluvy o úvere, ako to vyplýva z jej čl. V bod 2. Vedenie úverového účtu vyplýva z účtovných potrieb samotnej banky, a preto nemôže zaťažovať dlžníka. Poplatky, ktoré umožňujú žalobcovi ako poskytovateľovi úveru získať objektívne vyššiu čiastku, ako sú skutočné náklady za upomienku, narušujú rovnováhu zmluvných strán. Aj keď sú takéto poplatky upravené v zmluve, pričom však ide o typovú zmluvu, poplatky sú konkrétne upravené v jej článku V., podľa názoru súdu prvej inštancie objektívne

so žalovanou neboli individuálne dojednané a sú spôsobilé získať od spotrebiteľa čiastku prevyšujúcu skutočné náklady na takéto výdavky dodávateľa úveru. Aj pri aplikácii § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, príslušenstvom pohľadávky sú inter alia len náklady spojené s jej uplatnením, t.j. skutočné náklady. Ak si ich žalobca uplatňuje v paušálnej náhrade, nezodpovedajú tieto paušálne náhrady skutočným nákladom. Posielanie upomienok slúži výlučne záujmu zmluvného partnera spotrebiteľa na maximalizáciu zisku spojeného s existenciou zmluvného vzťahu. Poukázal tiež na to, že žalobca v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, že dňa 31.08.2013 zaslal žalovanej nejakú upomienku.

5. K námietkam žalovanej o tom, že zmluva bola uzavretá v tiesni, čo malo spôsobiť jej neplatnosť v zmysle § 39a Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie poukázal na to, že uvedené ustanovenie nebolo účinné v čase dojednania zmluvy. Rovnako sa s touto námietkou nestotožnil, pretože žalovaná v žiadosti o poskytnutie úveru oznámila žalobcovi, že je zamestnaná a pokiaľ sa medzičasom jej pomery zmenili, keď sama podala výpoveď dňa 18.03.2013, t.j. pred poskytnutím úveru, bola povinná túto skutočnosť žalobkyňi oznámiť, čo však v konaní preukázané nebolo. Samotný nedostatok finančných prostriedkov by neumožňoval prijať záver o stave kvalifikovanej tiesne žalovanej v zmysle § 39a Občianskeho zákonníka ako objektívneho stavu a nebolo by možné vyvodiť, že žalobca zneužil tieseň žalovanej pri uzatváraní zmluvy. Bližšie sa nezaoberal aplikáciou § 49 Občianskeho zákonníka, keď v konaní nebolo preukázané ani tvrdené, že žalovaná by využila zákonnú možnosť pre odstúpenie od zmluvy, pokiaľ by mala za to, že táto bola dojednaná v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok.

6. Súd prvej inštancie tiež skúmal platnosť dojednania o zmluvných úrokoch aj hľadiska súladu s dobrými mravmi. Žalobkyňa poskytla žalovanej úver pri úrokovej sadzbe 30,5 %, pričom podľa Národnej banky Slovenska v čase uzavretia zmluvy, v období 1. štvrťroka 2013, bola priemerná výška úverov poskytovaných bankami domácnostiam s dobou splatnosti nad 5 rokov vo výške 10,11 %, ktorú zmluvou ustanovená úroková sadzba prevyšuje viac ako trojnásobne. Pri tomto dojednaní mal za to, že takéto prevýšenie je prevýšením podstatným a rozporným s dobrými mravmi. Dlžník uzatvára zmluvu o úvere a dohodu o úrokoch práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie, čo považoval za nepochybne preukázané aj v prípade žalovanej, ktorá v čase poskytnutia úveru nemala vyplatenú mzdu za obdobie 2 mesiacov, a teda bola bez príjmu zo zamestnania. Zároveň žalobkyňa je bankou, nie nebankovou spoločnosťou, ktoré pri poskytovaní úverov vstupujú do rizikovejších vzťahov ako banky, a teda je možno pri týchto akceptovať aj vyššiu mieru úrokových sadzieb. Pokiaľ by žalovaná ako spotrebiteľka nebola v zložitej finančnej situácii, nezaviazala by sa platiť takto neprimerane vysoký úrok z požičaných peňazí po celú dobu splatnosti úveru 84 mesiacov, t.j. 7 rokov.

7. Keďže zmluva neobsahovala zákonom stanovené náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, súd prvej inštancie poskytnutý spotrebiteľský úver považoval za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ. Na základe uvedeného žalobcovi vzniklo právo na vrátenie skutočne poskytnutého plnenia, teda poskytnutého úveru, bez úrokov, poplatkov, a preto zaviazal žalovanú na úhradu sumy 2.648,02 eur s príslušenstvom. Táto suma predstavuje sumu poskytnutého úveru vo výške 3.000 eur zníženú o úhrady vykonané žalovanou vo výške 291,98 eur a poplatok za poskytnutie úveru 60 eur. V súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, žalovanú, ktorá sa s plnením peňažného záväzku dostala do omeškania, zaviazal k zaplateniu úrokov z omeškania z priznanej sumy vo výške 1 % ročne od 21.06.2014, t.j. odo dňa deň nasledujúceho po mimoriadnej splatnosti úveru, do zaplatenia, pričom bol viazaný žalobným návrhom uplatňujúcim úrok z omeškania v nižšej ako zákonnej sadzbe. S prihliadnutím na postavenie žalovanej, čerpanie materskej dovolenky a nedostatok finančných prostriedkov na zaplatenie priznanej pohľadávky v celku, v zmysle § 232 ods. 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok („C.s.p.“) určil, že peňažné plnenie žalovaná vykoná v splátkach a výšku splátky stanovil na 200 eur. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p., vychádzajúc z porovnania uplatnenej sumy istiny 2.967,57 eur a priznanej sumy istiny 2.648,02 eur, žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania v čistom pomere jej úspechu 78,46 %.

8. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti (II. výrok) a časti, ktorou bolo rozhodnuté o pomernom rozsahu jeho nároku na náhradu trov konania (III. výrok), podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, domáhajúc sa zmeny napadnutého rozsudku v týchto častiach tak, že žalovanému sa uloží zaplatiť žalobcovi do 3 dní od právoplatnosti rozsudku sumu 319,55 eur, úroky vyčíslené k 03.06.2016 vo výške 2.670,08 eur, úroky vo výške 30,5 % ročne zo sumy 2.967,57 eur od 04.06.2016 do zaplatenia a poplatky vo výške 25 eur a žalobcovi prizná nárok na náhradu trov

konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p. Poukázal na to, že v článku IV. bode 1 zmluvy o úvere sú uvedené údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Informácia o výške splátok je uvedená v 2. stĺpci tabuľky, informácia o počte splátok je uvedená v 1. stĺpci tabuľky, informácia o termínoch splátok je uvedená v 3. stĺpci tabuľky. Dlžník v zmysle zmluvy nerealizuje osobitne splátku istiny a splátku úrokov, a takisto nespláca osobitnou splátkou s osobitnou splatnosťou pravidelné mesačné poplatky, ale mesačne realizuje len 1 anuitnú splátku, ktorá zahŕňa splátku istiny aj splátku úrokov. Zmluva obsahuje dohodu o amortizácii istiny v zmysle § 9 ods. 3 ZoSÚ, v článku IV. bod 1, z ktorého vyplýva že istina pohľadávky sa spláca postupne. Bolo dojednané, že prípade potreby dlžníka získať prehľad o aktuálnej výške pohľadávky, poskytuje bezplatne a kedykoľvek počas trvania zmluvy na požiadanie klientov výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Poskytnutý úver nemá rôzne úrokové sadzby ale je úročený len jednou úrokovou sadzbou, a preto sa zákonná povinnosť o uvedení „prípadného poradia, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“ na zmluvu nevzťahuje. Právny názor súdu prvej inštancie, že banka je povinná v zmluve o úvere uvádzať konkrétnu výšku úroku a istiny v rámci každej mesačnej anuitnej splátky, tak nemá oporu v platných právnych predpisoch. Poukázal na výrok Rozsudku Súdneho dvora Európskej Únie z 9.11.2016, vydaného vo veci č. C-42/15 - Home Credit Slovakia, a.s. proti F. L., podľa ktorého článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS („smernica 2008/48/ES“) sa majú vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Článok 23 smernice 2008/48/ES sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuviedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Podľa neho by práve vyššie uvedený rozsudok Súdneho dvora Európskej Únie mal predstavovať výkladové pravidlo vo vzťahu k § 9 ods. 1 písm. k/ ZoSÚ, keďže uvedené ustanovenie má svoj pôvod práve v európskej legislatíve.

9. Za nesprávny žalobca považoval tiež záver súdu prvej inštancie o tom, že poplatok za vedenie úverového účtu je neprijateľnou zmluvou podmienkou. V zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, predstavuje dohoda o poplatkoch súčasť ceny, a preto sa nejedná o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Zákaz účtovania poplatkov za vedenie úverového účtu bol v slovenskej právnej úprave zavedený až od 01.07.2013, prostredníctvom zákona č. 132/2013 Z. z, ktorý doplnil § 37 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách o ods. 21 tak, že banke, zahraničnej banke a pobočke zahraničnej banky sa zakazuje požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu úveru alebo účtu alebo zrušenie účtu, na ktorom je vedený úver a ktorého zriadenie alebo vedenie je podmienkou úverového vzťahu. To neplatí, ak ide o účet podľa § 708 až 715 Obchodného zákonníka, osobitného zákona alebo osobitnú službu, ktorá nie je podmienkou úverového vzťahu a ktorej podmienkou poskytnutia je písomný súhlas spotrebiteľa. V nadväznosti na uvedené s účinnosťou od 1.7.2013 spotrebiteľom poplatok za vedenie úverového účtu neúčtuje a neinkasuje. V § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka zákonodarca vymedzil všeobecnú zásadu, podľa ktorej spotrebiteľská zmluva nesmie obsahovať také ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Ak by zmluva obsahovala ustanovenia spôsobujúce nerovnováhu v právach a povinnostiach, ale v neprospech dodávateľa, takáto podmienka by v zmysle tejto právnej úpravy nebola neplatná. Čo treba rozumieť "značnou nerovnováhou", možno vydedukovať z úpravy neprijateľných podmienok upravených v odseku 4. Za značnú nerovnováhu treba vždy považovať také právne postavenie spotrebiteľa, ktoré mu nedovoľuje alebo značne obmedzuje uplatňovanie nárokov, ktorými sa domáha riadneho plnenia zo zmluvy, resp. nápravy už prijatého plnenia, vrátane uplatnenia nárokov vyplývajúcich zo zodpovednosti za vady, omeškanie či škodu, alebo ktoré sa týkali možnosti odstúpenia od zmluvy. Novela účinná od 1. marca 2010 zmenila znenie druhej vety v odseku 1 tak, že za neprijateľné nemožno považovať podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne, a ďalej že neprijateľnou nemôže byť taká podmienka, ktorá bola dojednaná individuálne. Z uvedeného podľa neho vyplýva, že zmluvná dohoda

o účtovaní poplatku za vedenie úverového účtu nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže nejde o dojednanie, ktoré by spotrebiteľovi nedovoľovalo alebo značne obmedzovalo uplatňovanie nárokov, ktorými sa domáha riadneho plnenia zo zmluvy, resp. nápravu už prijatého plnenia, vrátane uplatnenia nárokov vyplývajúcich zo zodpovednosti za vady, omeškanie či škodu, alebo ktoré sa týkali možnosti odstúpenia od zmluvy. Navyiac ide o dojednanie o cene, ktoré je vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne, v osobitnom článku V. zmluvy. K súdom prvej inštancie konštatovanému nepreukázaniu zaslania upomienky vo výške 25 eur, uviedol, že žalovaný túto skutočnosť nepoprel a v konaní v zmysle § 151 ods. 1 C.s.p. nebola sporná. Na základe vyššie uvedeného napadol aj výrok napadnutého rozsudku, ktorou mu súd prvej inštancie priznal nárok na pomernú náhradu trov konania.

10. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaná navrhla odvolanie žalobcu zamietnuť a napadnutý rozsudok potvrdiť. Odvolanie považovala za neopodstatnené a neakceptovateľné, žalobca ním nevyvrátil závery súdu prvej inštancie a napadnutý rozsudok považovala za dobrý a spravodlivý. Poukázala na to, že žalobca v odvolaní nepriložil žiadne nové dôkazy, ktoré by súdu prvej inštancie neboli známe pri jeho rozhodovaní. Podaním odvolania podľa nej žalobca len potvrdil, že jeho prioritnou pohnútkou a konečným cieľom je dosahovanie maximálneho zisku bez ohľadu na platný právny poriadok Slovenskej republiky a rozpory jeho konania napr. s dobrými mravmi v zmysle § 39 a 39a Občianskeho zákonníka. Za potrebné považovala opätovne zdôrazniť jeho protiprávne konanie v štádiu pred podpisom úverovej zmluvy, keď využil jej tieseň, neskúsenosť a ťažkú sociálnu situáciu, ktorú si nezavinila sama, ale jej bola spôsobená opakovaným nezaplatením mzdy zamestnávateľom. Poukázala na to, že právna kauza nezaplatenia mzdy žalovanej je riešená orgánmi činnými v trestnom konaní. Riadne informovala žalobcu o dôvodoch a účele úveru a o situácii, v akej sa nachádza, napriek tomu jej žalobca v úverovej zmluve poskytol podmienky, ktoré považuje za úžernícke, t. j. pevná úroková sadzba 30,5 % ročne, pričom priemerná úroková miera v tom období bola 10,11 % ročne, pri ročnej percentuálnej miere nákladov žalovanej vo výške 37,95 %, poplatok za spracovanie úveru 60 eur a poplatok za vedenie účtu 2,50 eur mesačne. Poukázala tiež na to, že pri vypracovávaní a príprave úverovej zmluvy žalobca predložil žalovanej dotazník s 23 otázkami, ktorý je dôkazom pochybnej kvality a úrovne jeho práce s ňou ako potencionálnym úverovým klientom. Napriek tomu, že oznámila žalobcovi, že jej priemerný mesačný príjem v zamestnaní je 620 eur, žalobca v dotazníku uvádza, že jej má za predposledný mesiac u zamestnávateľa vymeriavací základ aspoň 680 eur a jej priemerný vymeriavací základ za posledné tri mesiace je aspoň 657 eur. V otázkach č. 13 a 14 urobil žalobca jeho nepravdivými odpoveďami zo žalovanej starobnú dôchodkyňu. Z celkového počtu 23 otázok v dotazníku, bolo desať s odpoveďou „Nie je známe“ (43,5 %) a päť odpovedí zmätočných resp. nepravdivých. Za takejto situácie žalobca vôbec nemal s ňou uzatvoriť úverovú zmluvu, ale vidina jeho možného zisku, s takou vysokou, úžerníckou úrokovou mierou, bola silnejšia. Považovala to za hmatateľný dôkaz zneužitia jej tiesne, neskúsenosti a ťažkej sociálnej situácie žalobcom. Uviedla, že žalobca v odvolaní vôbec nevyvrátil argumenty súdu uvedené v odôvodnení rozsudku v odsekoch 19., 21., 23. a 24. Platenie poplatku banke za vedenie úverového účtu je len ďalšie skryté zvyšovanie nákladov klienta na úver, celkového úrokového zaťaženia. Náklady na vedenie úverového účtu má každá banka znášať zo získaných úrokov za poskytnutý úver a nie ich neoprávnene prenášať na úverového klienta. V žiadnom prípade poplatok za úver nemôže byť preto súčasťou ceny úveru a nemôže byť ani predmetom rokovania o nej. Stotožnila sa s skonštatovaním súdu, že tieto poplatky spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, úverového klienta. Navrhla, aby trovy odvolacieho konania znášal v plnej výške žalobca.

11. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie je čiastočne dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej zamietajúcej časti je potrebné čiastočne zmeniť a čiastočne potvrdiť.

12. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa domáhal voči žalovanej peňažných nárokov zo zmluvy o úvere, ktorú uzavreli dňa 21.03.2013, a to zaplataenia istiny 2.967,57 eur, vyčíslených zmluvných úrokov 2.670,08 eur do 03.06.2016 vo výške 30,5 % ročne, vyčíslených úrokov z omeškania 57,70 eur do 03.06.2016, zmluvných úrokov vo výške 30,5 % ročne zo sumy 2.967,57 eur od 04.06.2016 do zaplataenia, úrokov z omeškania vo výške 1 % ročne zo sumy 2.967,57 eur od 04.06.2016 do zaplataenia a poplatku za upomienku v sume 25 eur.

13. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobcovi priznal 2.648,02 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 1 % ročne zo sumy 2.648,02 eur od 21.06.2014 do zaplatenia. Z nepriznanej časti jeho žalovaného nároku sa žalobca odvolaním domáhal priznania zvyšnej sumy požadovanej istiny 319,55 eur, všetkých uplatnených zmluvných úrokov a poplatku za upomienku v sume 25 eur.

14. Na základe vymedzenia rozsahu odvolania a samotného odvolacieho návrhu žalobca odvolaním nenapadol zamietajúcu časť rozsudku v časti, ktorou mu neboli priznané vyčíslené úroky z omeškania 57,70 eur do 03.06.2016 ani zvyšná nepriznaná časť úrokov z omeškania vo výške 1 % ročne zo sumy 319,55 eur od 04.06.2016 do zaplatenia. Nárok na zaplatenie zamietnutej časti úrokov z omeškania tak nebol súčasťou odvolacieho prieskumu a odvolací súd viazaný rozsahom odvolania (§ 379 C.s.p.) sa ním nezaoberal.

15. Vzniknutý právny vzťah súd prvej inštancie správne ustálil ako vzťah spotrebiteľský podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Poskytnutý úver považoval za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu nesplnenia obsahových požiadaviek zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, a to z dôvodu podľa § 11 ods. 1 písm. b/ pre nedostatok (absenciu) náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/. Žalobca v odvolaní dôvodne namietal uvedený záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti o bezpoplatkovosti poskytnutého úveru.

16. V zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ príslušného znenia, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musela obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Otázka správnej interpretácie označeného ustanovenia v čase rozhodovania súdu prvej inštancie už bola Najvyšším súdom SR jednotne vyriešená, a to v uzneseniach najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 146/2017 z 28. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 56/2018 zo 17. apríla 2018, sp. zn. 4 Cdo 211/2017 z 23. apríla 2018, sp. zn. 4 Cdo 187/2017 z 23. apríla 2018, sp. zn. 5 Cdo 132/2017 z 28. októbra 2018. Z obsahu odôvodnenia uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu vyplýva, že § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ je potrebné interpretovať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí nevyhnutne obsahovať číselné vyjadrenie každej jednotlivéj zložky anuitnej splátky (t.j. istiny, úrokov a iných poplatkov). Takáto interpretácia uvedeného ustanovenia totiž zodpovedá účelu smernice 2008/48/ES a právnym záverom uvedeným v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. proti F. L.K. z 9. novembra 2016, na ktorý tiež poukazoval žalobca v podanom odvolaní, ako aj účelu samotného § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Pokiaľ teda § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ hovorí o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné toto ustanovenie eurokonformne vykladať tak, že sa tým veriteľovi neustanovuje povinnosť uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere zákonom vyžadované údaje vo vzťahu ku každej jednotlivéj zložke anuitnej splátky, ale len vo vzťahu k anuitnej splátke ako celku. V týchto rozhodnutiach najvyšší súd gramatickým a eurokonformným výkladom dospel k záveru, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky, a s týmto záverom ako aj s právnou argumentáciou odôvodňujúcou tento záver, sa v preskúmvanej veci odvolací súd stotožňuje a v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie označených rozhodnutí. I podľa názoru odvolacieho súdu, vychádzajúc z účelu právnej úpravy, vymedzeného v dôvodovej správe k ZoSÚ a vychádzajúc z účelu a obsahu smernice 2008/48/ES, nemožno od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa uvedeného zákona žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, možno za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje.

17. So zreteľom na uvedené je nesprávny právny záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver v predmetnej veci treba považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že zmluvy o spotrebiteľskom úvere nespĺňajú náležitosť vyplývajúcu z § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ v znení platnom v čase ich uzavretia, pretože neobsahujú údaj o výške, počte a termínoch splátok v rozdelení na istinu, úroky a iné poplatky.

18. Súd prvej inštancie nárok žalobcu na zaplatenie zmluvných úrokov z úveru zamietol aj pre nesúladiť ich výšky s dobrými mravmi, v dôsledku čoho považoval príslušné dojednania o zmluvných úrokoch za neplatné. Vychádzal z porovnania predmetnej sadzby úrokov z úveru 30,5 % ročne s priemernou výškou úverov poskytovaných bankami v čase uzavretia zmluvy (1. štvrtrok 2013) s dobou splatnosti nad 5 rokov podľa štatistiky Národnej banky Slovenska, ktorá predstavovala 10,11 %. Viac ako trojnásobné prevýšenie úrokovej sadzby považoval za podstatné a rozporné s dobrými mravmi, pričom do úvahy bral skutočnosť, že žalovaná uzavrela zmluvu o úvere a dohodu o úrokoch práve z dôvodu svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie, keď nemala vyplatenú mzdu za obdobie dvoch mesiacov a bola bez príjmu zo zamestnania, ako aj to, že žalobca je bankou a nie nebankovou spoločnosťou vstupujúcou do rizikovejších vzťahov, pri ktorých možno očakávať vyššiu mieru úrokových sadzieb. Žalobca v odvolaní namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, avšak jeho záver o nesúlade dojednaní o výške úrokov z úveru s dobrými mravmi osobitne nenapadol, ani z obsahu odvolania nevyplýva spochybňovanie správnosti právneho posúdenia tejto otázky či prijatého záveru o neplatnosti týchto dojednaní. Samotnú kontrolu výšky zmluvných úrokov s princípom dobrých mravov v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka zo strany súdu prvej inštancie nemožno považovať za nesprávny postup, resp. nesprávne právne posúdenie. Výška úrokov z úveru ako súčasť výšky odplaty, resp. ceny plnenia, pokiaľ ide o rozsah jej primeranosti (popri možnosti skúmania v zmysle § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka) nie je vyňatá zo súdnej kontroly v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka (napr. PL. ÚS 10/95).

19. Dobré mravy (boni mores) patria k zásadám subjektívneho práva a bývajú používané ako kritérium obmedzujúce subjektívne práva v ich obsahu alebo obmedzujúce výkon subjektívnych práv. Dobré mravy, hoci sú zákonným pojmom, a teda majú normotvornú funkciu, nie sú však zákonom definované. Ich obsah spočíva vo všeobecne platných normách morálky, pri ktorých je daný všeobecný záujem ich rešpektovania. Najvyšší súd SR definoval dobré mravy ako obvyklé, poctivé a spravodlivé správanie sa, ktoré zodpovedá základným, v spoločnosti prevládajúcim morálnym zásadám (R 5/2009).

20. Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovanú peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy. (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 M Cdo 1/2009 z 31. júla 2009).

21. Pri dojednávaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri peňažnej pôžičke „uspokojí“ bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke a dohodu o úrokoch z tejto pôžičky často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov dojednaná podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 26. apríla 2012, sp. zn. 5 Cdo 26/2011)

22. Súd prvej inštancie svoj záver o neplatnosti zmluvných dojednaní o úrokoch z úveru z dôvodu nesúladiť s dobrými mravmi v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka založil na neprimeranosti ich výšky, dôvodiť podstatným prevýšením úrokovej sadzby s obvyklou úrokovou pre porovnateľný typ úverov, tiež prihliadajúc na subjekt žalobcu a okolnosti na strane žalovanej, pričom svoj záver riadne a zrozumiteľne vysvetlil. Vzhľadom na prípustný rozsah skúmania, skutkovú nespornosť a náležitú aplikáciu a interpretáciu príslušného zákonného ustanovenia, za stavu absencie osobitných odvolacích námietok daného postupu, nemožno považovať právne posúdenie danej otázky za nesprávne. Odvolací súd sa s prijatým právnym záverom o nesúlade s dobrými mravmi dohodnutého zmluvného úroku viac ako trojnásobne prevyšujúceho výšku porovnateľných úverov poskytovaných bankami v danom

prípade stotožnil a považuje ho tiež za súladný s relevantnou judikatúrou (napr. rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 Co 313/2010 z 9. novembra 2010, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co 3/2011 z 28. septembra 2011, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 67/2008 z 10. decembra 2008). Odvolanie žalobcu tak nebolo spôsobilé vyvrátiť záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti poskytnutého úveru založeného na tomto dôvode.

23. Žalobca si v spore uplatnil aj zmluvné úverové poplatky, a to poplatok po poskytnutie úveru 60 eur (Článok V. bod 1. písm. a. zmluvy o úvere), poplatok za vedenie úverového účtu 2,50 eur mesačne (Článok V. bod 1. písm. b. zmluvy o úvere) a poplatok za upomienku 25 eur (Článok V. bod 2. písm. a. zmluvy o úvere), pričom tieto neboli súdom prvej inštancie priznané a sú súčasťou odvolacieho prieskumu napadnutej zamietajúcej časti.

24. Čo sa týka zamietnutého nároku na zaplatenie poplatku za poskytnutie úveru v sume 60 eur, v tomto bol žalobca v odvolaní úspešný. Súd prvej inštancie ho za nedôvodný posúdil v dôsledku ním nesprávne konštatovanej bezpoplatkovosti úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ v spojení s § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (čomu sa odvolací súd venoval už vyššie) a inak zamietnutie tohto nároku nezdôvodnil. Odvolací súd považuje za potrebné doplniť, že poplatok za poskytnutie úveru v dôsledku jeho rozdielnej povahy (súčasť počiatkových nákladov úveru) nemožno považovať za poplatok za vedenie úverového účtu či jeho zložku, čo tiež zodpovedalo rozdeleniu v príslušných dojednaniach zmluvy. Strany si v zmluve úhradu tohto poplatku dohodli v deň podpisu zmluvy, žalovanou bo tento poplatok aj uhradený, a keďže úver nie je bezpoplatkový, žalobca mal právo na jeho zaplatenie, a preto nemožno túto žalovanou uhradenú sumu 60 eur započítať na zaplatenie istiny úveru. Súd prvej inštancie teda rozhodol nesprávne, keď žalobcovi v rámci požadovanej istiny nepriznal (aj) poplatok za poskytnutie úveru vo výške 60 eur a tento zahrnul do zamietajúcej časti. Žalovaná z poskytnutého úveru v sume 3.000 eur uhradila len 291,98 eur, takže žalobca má právo na zaplatenie nesplatennej časti úveru v sume 2.708,02 eur, avšak súd prvej inštancie mu priznal len sumu 2.648,20 eur.

25. Pokiaľ žalobca v odvolaní súdu prvej inštancie vytyka nesprávne posúdenie neprijateľnosti poplatku za vedenie úverového účtu, tieto námietky podľa odvolacieho súdu nemôžu obstáť. Žalobca dôvodil tým, že nejde o dojednanie, ktoré by spotrebiteľovi nedovoľovalo alebo značne obmedzovalo uplatňovanie nárokov, ktorými sa domáha riadneho plnenia zo zmluvy, resp. nápravu už prijatého plnenia (vrátane uplatnenia nárokov vyplývajúcich zo zodpovednosti za vady, omeškanie či škodu), alebo ktoré sa týkali možnosti odstúpenia od zmluvy, navyše ide dojednanie o cene, ktoré je vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne, v osobitnom článku zmluvy. Odvolací súd sa v tejto otázke plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o neprijateľnosti spoplatňovania úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale sú vykonávané výlučne vo vlastnom záujme dodávateľa. Vedenie úverového účtu nepredstavuje samostatnú odpltnú službu banky klientovi, naopak, vyplýva z jej účtovných potrieb a slúži tak jej vlastným záujmom. Je nepochybné, že takéto prenášanie nákladového bremena vedenia neformálnej úverovej evidencie banky na spotrebiteľa je neprijateľné (neprijateľnou zmluvnou podmienkou), čo je toho času vyriešené nielen judikatúrou (línia judikatúry materiálneho prospechu spotrebiteľa bola začatá posudzovaním neprijateľnosti poplatku za vedenie úverového účtu vychádzajúc z rozhodnutia Spolkového súdneho dvora - Bundesgerichtshof, č. AZ XI ZR 388/10, zo 7. júna 2011), ale tiež premietnuté v samotným žalobcom poukazanom zákonnom zákaze požadovať od spotrebiteľa takéto poplatky (§ 37 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov), ako aj v doplnení tzv. čierneho zoznamu neprijateľných zmluvných podmienok v § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka (exemplifikatívny výpočet zmluvných klauzúl považovaných za neprijateľné bez realizovania všeobecného testu neprijateľnosti v zmysle generálnej klauzuly v § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka) o „ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa“.

26. Odvolacia argumentácia žalobcu vytykajúca súdu prvej inštancie zamietnutie nároku na poplatok za upomienku z dôvodu nepreukázania jej zaslania, založená na nespornosti tejto nepopretej skutočnosti, nemá vplyv na posúdenie správnosti záveru o zamietnutí tohto nároku. Súd prvej inštancie dojednanie zmluvy týkajúce sa poplatku za upomienku už predtým vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je absolútne neplatná v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka a podrobne sa tejto otázke venoval, pričom tento záver zostal odvolaním nenapadnutý. Odvolací súd poukazuje na súdnu kontrolu neprijateľnosti zmluvných podmienok ex offo. Podľa Článku 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, členské štáty zabezpečia, aby nekalé

podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok. Podľa judikatúry Súdneho dvora EÚ majú štáty pozitívnym zásahom zabezpečiť aj z úradnej povinnosti, aby zmluvné podmienky, ktoré sú neprijateľné spotrebiteľa nezaväzovali a vzhľadom na povahu čl. 6 je preto nepochybné pri osobitnej motivácii ochrany garantovanej z úradnej povinnosti, že táto môže byť dosiahnutá len v režime neplatnosti, na ktorú je orgán štátu povinný prihliadať ex offio.

27. S poukazom na vyššie uvedené, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti týkajúcej sa zaplatenia sumy 60 eur zmenil podľa § 388 C.s.p. tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi tento peňažný nárok a vo zvyšnej zamietajúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

28. O nároku na náhradu trov (celého) konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 2 C.s.p. Odvolací súd sa v zásade nestotožňuje so zisťovaním čiastočného úspechu v spore len na základe sumy uplatnenej istiny, naopak, pri kvantifikácii pomerného procesného úspechu je potrebné vychádzať aj z požadovaného príslušenstva (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 925-928). Už vychádzajúc z porovnania v žalobe vyčíslených nárokov v sume 5.720,35 eur a výsledne (spolu) priznanej vyčíslenej sumy 2.708,02 eur (pričom výška ďalšieho nevyčísleného príslušenstva by nepochybne len prehĺbila daný rozdiel), je zrejmé, že žalobca bol v konaní procesne neúspešný a nárok na náhradu trov konania by v príslušnom pomere patril procesne úspešnej žalovanej. Keďže však z obsahu spisu vyplýva, že žalovanej v konaní pred súdom prvej inštancie ani v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli (nebola zastúpená advokátom), odvolací súd v súlade s čl. 17 základných princípov C.s.p., zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodol priamo tak, že žalovanej náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania nepriznal (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 14/2018 z 28. februára 2018 uverejnené pod R 72/2018 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018).

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen

a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).